

DE DÖVSTUMMAS KYRKOBLAD

Murillo.

Herdarnas tillbedjan.

*En gudomsstråle, mild och ren,
Han världen giver ett nytt sken
Och lyser i den mörka natt
Dem som till honom hoppet satt.
Ära vare Gud!*

(Sv. Ps. 62: 4)

Ära vare Gud!

Det hände sig vid den tiden, att från kejsar Augustus utgick ett påbud, att hela världen skulle skattskrivnas. Detta var den första skattskrivningen, och den hölls, när Kvirinius var landshövding över Syrien. Då färdades alla var och en till sin stad för att låta skattskriva sig. Så gjorde också Josef. Och eftersom han var av Davids hus och släkt, for han från staden Nasaret i Galileen upp till Davids stad, som heter Betlehem, i Judeen, för att låta skattskriva sig jämte Maria, sin trolovade, som var havande. Medan de voro där, hände sig, att tiden var inne, då hon skulle föda. Och hon födde sin förstfödde son och lindade honom och lade honom i en krubba, ty det fanns icke rum för dem i härbärget.

I samma nejd voro några herdare ute på marken och höllo vakt om natten över sin hjord. Då stod en Herrens ängel framför dem, och Herrens härlighet kringstrålade dem, och de blevo mycket förskräckta. Men ängeln sade till dem: »Varen icke förskräckta. Se, jag bådär eder en stor glädje, som skall vederfaras allt folket.

När vi läsa och tänka på detta julens glada evangelium om Jesu födelse, tror jag säkert, att liksom änglarna den första julnatten vi alla måste jubla: »Ära vare Gud!» Vi måste giva Gud äran, vi måste lovsjunga och prisa Gud, som lät Kristus komma till jorden för att hjälpa oss alla.

»O gläds min själ, och sjung hans pris,
som öppnat dig det paradiset,
vars port din synd tillslutit!
O gläds, att Gud förbarmar sig
och huld förnya vill med dig
förbundet, som var brutet!
Ära vare Gud i höjden!

Ty i dag har en Frälsare blivit född åt eder i Davids stad, och han är Messias, Herren. Och detta skall för eder vara tecknet: I skolen finna ett nyfött barn, som ligger lindat i en krubba.» I detsamma sågs där jämte ängeln en stor hop av den himmelska härskaran, och de lovade Gud och sade: »Ära vare Gud i höjden, och frid på jorden, bland människor till vilka han har behag!»

När så änglarna hade farit ifrån herdarna upp i himmelen, sade dessa till varandra: »Låt oss nu gå till Betlehem och se det som där har skett, och som Herren har kungjort för oss.» Och de skyndade åstad dit och funno Maria och Josef, och barnet som låg i krubban. Och när de hade sett det, omtalade de vad som hade blivit sagt till dem om detta barn. Och alla som hörde det, förundrade sig över vad herdarna berättade för dem. Men Maria gömde och begrundade allt detta i sitt hjärta. Och herdarna vände tillbaka och prisade och lovade Gud för allt vad de hade fått höra och se, alldeles såsom det hade blivit dem sagt. (Lukas ev. 2: 1—20).

Friden, fröjden, helig vilje
sig från jorden aldrig skilje!

(Sv. Ps. 69: 3.)

Men det är icke tillräckligt, om vi blott i juletid ära Gud. Det är icke nog, om vi under hela julhelgen äro vänliga mot varandra och försöka glädja och hjälpa varandra, och vi sedan glömma Gud. Nej, varje dag, hela året, hela vårt liv skola vi ära Gud. Men hur blir det oftast? Vi äro skapade till att ära Gud genom att göra Hans vilja och tilbedja Honom. Men vi glömma Gud så lätt. Människorna vilja själva bliva ärade och vilja

prisas och hedras. De försöka få makt och ära och berömmelse. De vilja, att andra skall hedra och ära dem. Men då skall vi komma ihåg, att Gud har skapat oss till sin avbild. Och allt det som Han har givit oss, det skola vi använda till att tjäna Honom allena. Vi skola giva Gud äran!

Men du kanske tänker: Hur skall jag kunna ära Gud? Jag är fattig, jag är dövstum, jag har ingenting att prisa och lovsjunga Gud med! — Jo, du kan det! Ty att ära Gud, det är att helt förtrösta på Honom i liv och död. Luther säger, att vi skola sätta all tro och lit till Gud. Då giva vi Honom äran. När du förstår, att du ingenting gott kan göra utan Guds hjälp, när du själv känner dig liten och svag, då skall du låta Gud tala till dig. Du skall låta Honom få bo i ditt hjärta. Om vi låta Gud få bo i våra hjärtan, om vi låta Honom styra och leda oss

i våra tankar, ord och gärningar, då ära vi Gud på rätta sättet. Det är icke nog, om vi komma till gudstjänsterna och då bedja till Gud och vi sedan de följande dagarna aldrig tänka på Honom. Nej, Gud vill äga oss helt. Han fordrar av oss hela vårt liv. Liksom barnet skall lyda sin fader, så måste vi också försöka att alltid lyda vår Fader i himmelen, Herren Gud själv. Och om vi lyda och helt förtrösta på Honom, då kunna vi av hela vårt hjärta vara med i änglasången: »Ära vare Gud i höjden». Och då få vi ur Guds hand taga emot julens glädje och frid. Vi få fira jul rätt! Amen.

Gud Faders Son av himmelrik blev här en gäst på jorderik att föra oss från jämmerns dal till evig fröjd i himlens sal. Ära vare Gud.

(Sv. Ps. 62: 5.)

A—g.

En julkhälsning från Ärkebiskop Erling Eidem.

Med glädje begagnar jag tillfället att sända Eder en julkhälsning, kära vänner inom Ärkestiftet. Många ord kommer den hälsningen icke att omfatta, men jag beder Eder alla vara övertygade om att den kommer från hjärtat.

Julen är och bör vara en glädjens tid. Starkare än eljest förnimma vi i juletid vilken välsignelse som glädjen innesluter.

Först och sist må vi fröjdas över Guds godhets rikedom, att Han skänkt oss sin kärleks enfödde Son. I Jesus Kristus har Gud givit oss förlåtelsens underpant och vissheten om ett evigt liv. Glädjen över sådan gudomlig nåd är för visso en välsignad glädje.

Men julen låter oss också på ett särskilt sätt förnimma glädjen av

att öppna våra hjärtan för varandra, av att söka och finna gemenskap med våra medmänniskor.

Vi känna oss manade att vara vänliga mot varandra, i ord och i handling. Vi erinra oss dem som ha det tungt och svårt på ett eller annat sätt. Vårt inre uppfordrar oss att försöka bereda dem någon glädje. Och vi glädjas själva däråt. En glädje till välsignelse.

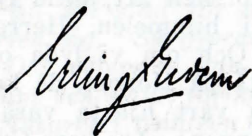
Våra tankar gå i julens tid gärna också till dem som lämnat detta jordiska, och som vi stå i tacksamhetsskuld till. Det är gott att få minnas och att få tacka i sitt hjärta. Däri ligger välsignelse innesluten.

Kära vänner inom Ärkestiftet. Denna tidning skall ej blott denna gång utan — såsom jag hoppas

— också under kommande år bringa Eder en god och varm hälsning om att vi höra tillsammans, och att vi vilja tänka på varandra och så få en välsignad glädje med och över varandra.

Gud give Eder alla en god jul i Jesu Kristi, vår Frälsares, namn.

Eder vän

*

Gudstjänster i Ärkestiftet.

I anslutning till ovanstående hälsning meddelas, att Upsala Stiftsråd — en frivillig samman-

slutning för kyrkligt församlingsarbete — kommer att söka ordna en del gudstjänster för dövstumma inom Ärkestiftet. Genom stiftsrådets försorg kommer också detta kyrkblad att fritt utsändas till de dövstumma inom detta område.

Gudstjänster för dövstumma komma sålunda att hållas i **Gävle**, Staffans kyrka, sönd. den 7 jan. kl. 2 e. m., i **Hudiksvalls** kyrka månd. den 8 jan. kl. 11 f. m. samt i **Söderhamns** kyrka månd. den 8 jan. kl. 4 e. m. — Efter gudstjänsterna inbjudes till julsamkväm i församlingslokalerna på resp. platser. Alla dövstumma i dessa städer och kringliggande landsbygd hälsas hjärtligt välkomna! Gudstjänsterna komma att hållas helt på teckenspråket.

En underbar julafton.

Någonstans i det vackra Södermanland bodde Mor Blom. Hon var gammal och grå och böjd, ty hon hade arbetat hårt hela sitt liv, men ännu ville hon icke få vila. Hon var en sådan människa, som alltid hade mycket att göra. Hon styrde och ordnade i sin lilla stuga, som låg nära vägen. Stugan var alltid så fin och trevlig, så det var riktigt roligt att komma och hälsa på Mor Blom. Ibland kunde man möta henne ute i församlingen, och då visste man, att hon hade något viktigt ärende. Ty man brukade alltid skicka efter Mor Blom, om någon var svårt sjuk. Hon kunde hjälpa och trösta och lindra plågorna. Man sade alltid, att Mor Blom kunde allting. Hon kunde stämma blod, hon kunde laga ett benbrott, hon kunde förbinda sår och hjälpa dem, som ledo av »benvärk». Många barnaföderskor fingo hjälp av henne i sina svåra stunder. Och vid mången döds-

bädd satt hon, tålmodigt vakande, tröstande och *bedjande*, ty hon var en sann kristen.

Om man en söndagseftermiddag gick hem och hälsade på hos Mor Blom, kunde man vara säker på att finna henne fira helgen på gammalt gott sätt. Stugan var nyskurad, och det låg hackat enris på det rena golvet. Gardinerna voro nytvättade, och »Kristi blodsdroppar», som alltid blommade riktigt hos Mor Blom, stodo så vackra i fönstret. Vid spisen satt Mor Blom med den gamla andaktsboken framför sig och katten i knäet. Och den trebenta kaffepetter stod på spisen och doftade nykokt kaffe. Det var helgfrid i stugan. Mor Blom vilade sig. Hon hämtade krafter till kropp och själ, vilket man ju också skall göra på sabbatsdagen.

Vänlig, god och stillsam var Mor Blom. Hennes grova arbetshand kunde vara oändligt mjuk, när den

lades på en febersjuks brännheta panna. Men handen var också stark, stark på det sätt, som endast den rättrådige är det. Och hon kunde knipa ihop munnen på ett energiskt och olycksbådande sätt, när hon såg en orättvisa eller en orättfärdig handling. Då var hon sannerligen icke att leka med.

Jag måste berätta en händelse, som visar, att Mor Blom var handlingskraftig. En söndagsmorgon under den vackraste högsommartiden skulle Mor Blom som vanligt gå till högmässan i kyrkan. Mor Blom var riktigt söndagsfin. Hon hade svart klänning och svart silkeschalett. Kjolen häktade hon upp, för att den icke skulle bli dammig. I handen höll hon en näsduk, och i psalmboken lågo ett par blad åbrodd, ty det luktade så gott.

Det var en lång väg till kyrkan. För att komma dit måste Mor Blom också gå genom storskogen. Och där var det icke just så roligt att gå, ty i skogen fanns en gammal arg älgdjur, som var farlig. Han var icke rädd för någonting. Och många annars modiga män hade ofta måst sitta i timtal uppflugna i ett träd för att rädda sig från den gamla arga älgdjuren. Men Mor Blom tog ändå vägen genom skogen. Rakt igenom skogen gick en gärdesgård, och denna följde hon. Plötsligt stod den folkilskna älgdjuren framför henne. Han fnyste vredgat och visade tydligt, att han ämnade gå till anfall. Men Mor Blom förstod genast. Hastigt hoppade hon över gärdesgården. Här stodo nu Mor Blom och älgdjuren på var sin sida om gärdesgården och tittade på varandra. Så tog älgdjuren ett stort hopp över gärdesgården. Mor Blom gjorde på samma sätt. Hon klev tillbaka över på andra sidan igen. Och så höllo de på båda två en lång stund. Men då klockorna i kyrkan började ringa, blev Mor Blom arg. Skulle den där älgen

hindra henne att komma till kyrkan? Nej, det fick han inte. Hastigt fick hon tag på en käpp. Hon slog till den förvånade älgdjuren rakt över nosen med ett kraftigt slag. Sedan gick hon bakom honom och slog honom allt vad hon orkade. »Ge dej iväg! Schas!» Och älgdjuren gav sig iväg. Mor Blom kom i rätt tid till kyrkan, och älgdjuren blev sedan rädd för människorna.

Mor Blom behövde sannerligen handlingskraft. Hur var det inte med Stor-Anders, församlingens störste slagskämpe och drinkare. Stor-Anders hade en bra gård, men han skötte den inte. Han samlade församlingens dåligaste människor omkring sig, och sedan söp man och slogs, så att vanligt fredligt folk icke vågade gå förbi platsen. Stor-Anders var en riktig hädare, som trampade Guds ord i smutsen. Han var stark och rik, och han behövde icke vara rädd för någon. Men en natt kom Stor-Anders dräng springande och knackade på hos Mor Blom. »Stor-Anders dör!» sade han. Mor Blom måste kläda på sig och följa med drängen. Det såg förskräckligt ut vid gården. Ett tattarsällskap hade besökt Stor-Anders, och det hade som vanligt slutat med slagsmål. Stor-Anders var aldeles sönderskuren, och nu låg han blodig och smutsig i sängen. Mor Blom tvättade hans sår och förband honom, och han somnade in. Hela natten satt Mor Blom vid hans bädd. På morgonen vaknade Stor-Anders. »Tag hit brännvinet», skrek han. — »Du skall inte dricka», sade Mor Blom bestämt. Stor-Anders tittade förvånad på den lilla späda gumman, som vågade säga emot honom. »Du har förstås bättre medicin», sade han hänfullt. — »Ja, det har jag», svarade Mor Blom. Och så slog hon upp Bibeln och läste Jesu liknelse om den barmhärtige samariten.

Årets konfirmander i Örebro.

Hon läste länge och innerligt, och Stor-Anders sade inte ett ord.

I tre dygn satt Mor Blom vid hans säng. Varje dag läste hon ett stycke ur Bibeln. När Stor-Anders blivit så stark, att han kunde komma ur sängen, såg man på honom, att han blivit mycket förändrad. Han var tyst och sade icke många ord. Han gick och tänkte på någonting särskilt. När Mor Blom skulle gå hem, sade Stor-Anders: »Tror Mor Blom på allt det där, som hon har läst för mig?» — »Ja, det är *min* styrka», svarade Mor Blom.

Från den dagen fanns det aldrig brännvin hemma hos Stor-Anders. Han blev liksom en helt ny människa. Men det var icke Mor Bloms enda kärleksverk.

Det blev jul, och snön låg vit och väcker överallt i naturen. För Mor Blom var det en alldeles särskild högtid med den julhelgen, ty hennes dotterson Erik skulle komma och hälsa på henne och stanna hos henne över juldagarna. Det var en riktigt grann pojke, och munter och glad var han. Mor Blom skrattade hjärtligt åt hans

upptåg och påhitt. Glädje och frid rådde i stugan. Men en dag, när Mor Blom som vanligt satt och läste i sin Bibel, sade Erik så tanklöst, som pojkar kunna göra: »Inte skall mormor läsa den där boken varenda dag. Den innehåller bara vidskepelser och osanningar».

»Erik!» sade Mor Blom skarpt och bestämt. Vänligare sade hon sedan: »Den boken har varit mitt stöd och min styrka». — Den goda stämningen var borta. Erik kände sig förargad. — »Jag går ned till byn ett slag», sade han. »Det är dans där i kväll.»

Men Mor Blom sade: »Förkyl dig bara inte. Och gå inte över sjön, ty isen är inte säker».

Den kvällen satt Mor Blom uppe länge och väntade på sin dotterson. Hon var ledsen. Erik hade gjort henne mycket bedrövad. Hon tänkte, hon måste tala allvar med honom.

Länge brann lampan den natten i Mor Bloms stuga. Framemot morgonen kom Erik hem. Han var blek och förstörd och — genomvåt. Han hade legat i sjön. »Kläd av dig genast!» sade Mor Blom.

Hon bäddade ned honom och gav honom varmt fläderter att dricka. Han somnade genast. Men nästa dag låg Erik sjuk. Han hade hög feber. Det var lunginflammation. Den var mycket svår. Mor Blom vakade över honom. Och hon bad sina innerligaste böner till Gud för honom.

Hon blev också bönhörd. Under själva julnatten var Erik mycket sjuk. Det blev en lång natt för Mor Blom. Hur olika blev icke helgen, än vad hon hade beräknat. Det hade väl aldrig hänt, att Mor Blom varit borta från en julotta. Denna juldagsmorgon skulle hon och hennes dotterson ha följts åt till kyrkan. Men nu låg han och kämpade för sitt unga liv. Mor Blom bad till Gud: »Du, som hjälper och leder oss, barmhärtige Fader, visa oss din kärlek!»

Febern gick ned, och tidigt på morgonen var Erik bättre. Blek och matt låg han där och såg på, hur Mor Blom styrde och ordnade i stugan. På den kalla vintermorgonen hördes bjällerklang från vägen. Det var folket, som körde till julottan. Mor Blom tände

grenljusen och ställde dem i fönstren, som hon alltid brukade. Och när kyrkklockorna ringde till gudstjänst, tog Mor Blom fram sin gamla Bibel och läste julevangeliet för Erik. Han låg tyst och hörde på. Ett milt, ljust och vackert leende spred sig över hans ansikte. Det visade, att julens glädje och frid hade kommit till honom. Han lade sin tunna, bleka hand på Mor Bloms arm, och sade: »Vad det är vackert, mormor. Jag känner mig så lugn och lycklig. Tror inte mormor, att det är den gamla bokens, Bibels, ord som räddat mig från livsfaran och som nu ger mig en sådan kraft?»

»Min käre gosse», sade Mor Blom, »jag vet, att det är Han, som frälst dig, och att det är Hans kraft, som nu giver dig kraft. Han är en stark hjälpare och Han kan trösta oss alla.»

Och när kyrkklockornas klang ljöd ut över församlingen, höllo de två sin egen lilla gudstjänst där inne i stugan. Det var en julotta, som man aldrig glömmet.

(Fritt efter F. S—d.)

På nyårsdagen.

Om vi slå upp almanackan, januari månad, så står det allra först dessa ord: »Giv, o Jesu, fröjd och lycka!» Så börjar också en av våra nyårspsalmer, nummer 413 i Psalmboken.

När vi på nyårsdagen träffa varandra, bruka vi önska dem ett Gott, Nytt År. Och vi önska också, att det nya året skall komma till oss med glädje och frid. Vi veta icke, vad som skall hända

detta nya år. Kanske vi själva icke leva här på jorden nästa nyårsdag. Men om vi överlämna oss i Guds händer, behöva vi icke vara rädda för någonting. Om vi lyssna till Jesu ord och försöka göra såsom Han vill, då giver Han oss fröjd och lycka också detta nya år. Gud vare tack för det år, som nu gått tillända! Gud give oss alla och våra hem frid och lycka! Gud välsigne oss alla! Amen.

A—g.

En god jul och ett gott nytt år

tillönskas alla Kyrkbladets läsare.

VIGDA.

Elin Torborg Nyberg och Gunnar Sigfrid Nygren, Arvika, vigda den 9 december.
Herren Gud, som har stiftat äktenskapet, give dem lycka och välsignelse till deras viktiga förening!

AVLIDNA.

Clara Charlotta Svensson, Åby, d. 25 okt., 72 år.
Lars Magnusson, Stockholm, d. 28 okt., 86 år.

GUDSTJÄNSTER.

Första distriktet.

December 1933:

Juldagen: *Stockholm*, Storkyrkan kl. 2.
2 d. Jul: *Stockholm*, Adolf Fredriks Kyrka kl. 2.
Onsd. 27: *Södertälje*, Kyrkan kl. 3.

Januari 1934:

Nyårsd.: *Stockholm*, Östermalmskyrkan kl. 2.
Onsd. 3: *Tumba*, Prästgården kl. 2,30.
Fred. 5: *Gnesta*, Folkskolan kl. 2,30.
Trettond.: *Stockholm*: Maria Kyrka kl. 2.
Lörd. 13: *Sala*, Kyrkan kl. 12.
Lörd. 20: *Visby*, Församlingssalen kl. 7.
Sönd. 21: *Visby*, Domkyrkan kl. 2.
Onsd. 24: *Stockholm*, Dövstumför. kl. 8.
Lörd. 27: *Finspong*, Slottskapellet kl. 2.
Lörd. 27: *Norrköping*, Hedvigs Församlingshem kl. 7.
Sönd. 28: *Norrköping*, Hedvigs Församlingshem kl. 10,30.

Februari: Lidköping d. 3; Stockholm d. 4; Eskilstuna d. 11.

S. G. Svensfors,

Vesslevägen 7, Älsten. Tel. Älsten 13 31.

Stockholm. Föredrag å Dövstumföreningen onsd. d. 24 kl. 8 e. m. av pastor Svensfors över ämnet: »Några av Jesu liknelser». Ljusbilder.

Södertälje. Efter gudstjänsten d. 27 dec. hålles julfest på inbjudan av Kyrkl. Ungdomskretsen i Södra Oxbacksskolan.

Visby. Efter gudstjänsten d. 20 dec. inbjuder Kyrkliga Ungdomskretsen till samkväm i Församlingssalen.

Julfester i Stockholm.

K. F. U. K., Brunnsgr. 3, tisd. d. 16 jan. kl. 7,30. Julberättelse av fröken Netzel. Nyårs betraktelse av kyrkoherde Valds Bengtsson.

Dövstumföreningen, Upplandsg. 7, d. 6 jan. kl. 5 för barn och d. 7 jan. kl. 7 för äldre.

Frälsningsarméns julfester.

Stockholm: å Krigsskolan, Skeppareg. 82, fred. d. 29 dec. kl. 7.

Lars Erik Persson, Sorunda, d. 18 nov., 60 år.

Olov Svensson, Stockholm, d. 26 nov., 64 år.

*Ditt ord, o Jesu, bliva må
den stjärna, i vars sken vi gå!
Låt din helga lära
ledsaga oss i all vår tid,
ljus och kraft beskära
åt oss i livets sorg och strid
och i döden bära
till vårt hjärta frid!* (Sv. ps. 68: 4.)

Uppsala: d. 5 jan. kl. 4.

Västerås: d. 6 jan. kl. 3,30.

Norrköping: Tunnbindareg. 11, Annandag Jul kl. 3. Komminister Kronberg talar.

Linköping: onsd. d. 10 jan. kl. 5,30.

Mjölby: torsd. d. 11 jan. kl. 5,30.

FÖRELÄSNINGAR.

Norrköping d. 6 jan. kl. 4 e. m.: Dövstummissionär P. Alfr. Persson: »Utländska reseminnen».

Lörd. d. 27 jan. kl. 7 e. m.: Pastor Svensfors: »Något om flygkonstens utveckling». Ljusbilder.

Lokal: Hedvigs Församlingshem.

Linköping d. 7 jan. kl. 4 i Ordenshuset: se Norrköping.

Eskilstuna Nyårsdagen kl. 4,30 i Sockenstugan: Dövstummissionär P. Alfr. Persson: »Tomas A. Edison».

Visby d. 21 jan. efter gudstjänsten: Pastor Svensfors: »Något från de blindas och vanföras värld». Ljusbilder.

GUDSTJÄNSTER.

Femte distriktet.

December:

Juldagen: *Örebro*, Norra Församlingshemmet kl. 11.

2 d. Jul: *Kumla*, Kyrkan kl. 12,30.

Januari:

Sönd. 14: *Kil* (Värmland), Kyrkan kl. 2. Samling vid Järnvägsstationen kl. 1,45.

Sönd. 21: *Kopparberg*, Kyrkan kl. 1.

Sönd. 28: *Hammar*, Kyrkan kl. 12,30. Nattvard.

Februari:

Sönd. 4: *Örebro*, Norra Församlingshemmet kl. 11.

Sönd. 11: *Karlstad*, Kyrkan kl. 1. Nattvard.

Carl-Åke Åreskog,
Sturegatan 18, Örebro. Tel. 54 78.

De Dövstummas Kyrkblad utkommer från nästa år med 10 nummer pr år. Nästa nummer utkommer omkring den 1 febr.